

Sevgiliye2

— serdar-dogan · 11 Mart 2010

kırık taşların buram buram özlem kokan
şehrinden yazıyorum sevgili.
düşleri ayaklar altına alınmış,
her defasında nasırlı elleriyle toprağı eşleyip,
bir nevi yeni hayatlar kurtarır gibi
düşlerini avuçları arasına almış bedenlerin
issiz şehrinden sesleniyorum sana.

yitirilmiş bir serüvene benzer burada hayat...
binlerce umut tazelenir güneşin doğuşuyla.
binlerce göz kapıların eşliğindedir
gidenlerin ayak izlerini sürebilmek için...
ve kaybedilenleri hoyratsız çığlıklarla
kaybedilen yerde gözyaşlarıyla tekrar kaybetmek için...

bu şehrin dar sokaklarında
yer oldukça bellek denen şeye
öylece unutulmuyor sevilenler
ve beraberinde anılara dönüşen saatler.
takvimler değişse de
kalanlar hep aynı yerde.
ne çok uzak, ne çok yakın.
kalanlar hep bir kapı eşliğinde
çünkü gidenlerin hüznle donatılmış
sözleri kalmıştır bu geçişte.
ayrılıklar burda başladı, burada bitecek...

sevgili,
kırık sözlerle yaralanmış,
asi rüzgarlarla savrulmuş kalplerin
bitmeyen öyküsünü dinliyorum şimdi.
"uzaklarda" diye başlıyor her kelimesi
ve "oralarda kaldı" diyerekten son buluyor
kıvıldağan harflerin sessizce haykırışları...

ömür sayfasında derin izlere rastlar insanlar.
silmeğe çalıştıkça karalanmaya başlanan izler.
dokunuldukça anlamlar yitiren.
yitirildikçe yılları üstüne deviren.
ömür sayfasında derin izlere rastlar insanlar
ve bazen rastladıkça son bulur rastlantılar...

sevgili,
gidenler henüz dönmediler
ve kalanlar hala beklemekteler.
batışıyla güneşin
karanlık bir son çöktü umutların üzerine.
gittikçe azalan bir mum ışığına dönüştü beklentiler
ve eridikçe eriyen yürekler.
ama unutma!
her karanlığın bir de aydınlığa dönüşen kırık bir ânı var...

09/03/2010